

Sanje.

*Zvezda je zatrepetala
sred neba večernega,
kakor bi se teme bala,
mraka neizmerneega.*

*Tam na polju je pšenica
o mladosti sanjala,
nji se svetla je zvezdica
sredi neba klanjala.*

*Komaj vstala je danica —
zvezda obledela je,
v polju pela je ženjica
in pšenico žela je ...*

Borisov.

Kralj Palček.

*Ah, Palček naš ljubi takrat zares
v deželi je naši bil kralj,
demantno je krono na glavi imel,
zlatil se mu plašč je svetel.*

*Oj, to je mogočen, to slaven je bil
naš svetli, naš modri vladar!
Častila deveta dežela ga vsa,
častilo ga solnce vsekdar.*

*Postavil visoko svoj sinji je tron
tja v sive, tja v solnčne vrhé —
aj, to so čepice ptičkam se nam
dotikale črne zemljé.*

*A zdaj nam počiva pod črno zemljó,
in kralja zdaj ni nam nikjer ...
Če solze zdaj močijo grob nam njegov,
ves rosen k vam pride večer.*

*Od solnca orel prinesel je v dar
blesteča mu žarka dva,
na prsi pripela lastovka mu
je bisere štiri morjá.*

*In solnce v bolesi zakriva obraz,
in takrat objame vas noč;
v demantih grob samo, kjer Palček leži,
žari svit lesketajoč ...*

Josip Vandot.

Večer.

*Solncece goram se bliža,
lahno nagiblje se dan;
kmetič molče se prekriža
in na zapadno zre stran ...*

*V vasi pastirček zapoje,
čredo domov je prignal;
a nad lesovje temno je
bledi že ščip priveslal.*

*Zvezdice zažarijo,
tišje šepče v mrak vir,
nad vso večerno samijo
božji priplaval je mir.*

F. Ločniškar.